

Préd 3,18

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 26. szám, 2020. június 26.

Harmincnégy éves vagyok. Mindegy, hogy mennyi. Úgynevezett tehetséges ember voltam, jól csináltam a tanulmányaimat. Jó kutatónak indultam, megjelent pár publikációm. Tanultam mindenféle nyelveken. Sok kedves és tűrhető külsejű nővel basztam, néha hónapokig, évekig, így szokás, nyolc-tíz hűséges próbaházasság után egy sikeres. Mindegyiktől elvettem valamit, mindenki rosszul jött ki belőle. De végső soron működött ez a modell, legalábbis nekem, a nyolc-tíz lánynak nem annyira, mert megházasodtam, és jól is megy az élet. Szerető és drága feleségem van. *Ha elestek, az egyik a másikat fölsegítheti. De jaj a magányosnak: ha elesik, nincs senki, aki fölsegítené!* Gondoskodik rólam, amikor majd öregedek, aztán meghalaszt, boldogan és örömmel, felveszi az özvegyasszonyi pózt, jól áll majd neki a vastag felkar, boldogan keni a vénasszonyos rúzszt a szájára. Még pár évtized. Fél éve fiam született, kedves gyerek. Most lép abba a korba, amikor a tárgyakat megvizsgálja, tíz-tizenöt másodpercig is akár, aztán eldob mindent a picsába. Ez szórakoztató. Semmi allegória. És van egy rossz hivatali munkám, nagy kincs manapság az állandó munka. A szüleimtől kapott lakásban ülök egy kellemes városrészben. Reggelente felülök az ágyamban, és egy darabig nem mozdulok.